

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/137/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111011631
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111011631.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Dušana Eckera a JUDr. Jozefa Mészárosa, v trestnej veci proti obžalovanému X. Q., nar. X.X.XXXX v H., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 18. júna 2012, sp. zn. 2T/141/2011, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. apríla 2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), e) Tr.por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sa obžalovaný X. Q., nar. X.X.XXXX v H., trvale bytom P. nad B., uznáva

v i n n ý m

z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

si ako otec mal. dieťaťa neplní zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva jednak z ustanovenia § 62 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z., ako aj z rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. 31P/331/2010-37 zo dňa 27.01.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.03.2011 tým, že neprispieva na výživu na svoje maloleté dieťa U. P., nar. XX.XX.XXXX a to vo výške 30 % zo sumy životného minima, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, k rukám starej matky U. P., ktorej bol mal. U. P. zverený do osobnej starostlivosti, čím mu vznikol od 14.10.2010 do 07.11.2011 dlh na výživnom vo výške 326,- Eur voči svojmu dieťaťu a takto konal i napriek tomu, že bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. a to trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.03.2010, sp. zn. 4T 30/10, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.10.2010,

t e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 42 ods. 1 Tr. zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona súd zároveň zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2012 zo dňa 18.05.2012, právoplatný 18.05.2012, ktorým bol odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr.zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov nepodmienečne, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 18.6.2012, sp. zn. 2T/141/2011, bol obžalovaný X. Q. uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr.zák., na skutkovom základe, že

si ako otec mal. dieťaťa neplní zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť, ktorá mu vyplýva jednak z ustanovenia § 62 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z., ako aj z rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. 31P/331/2010-37 zo dňa 27.01.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.03.2011 tým, že neprispieva na výživu na svoje maloleté dieťa U. P., nar. XX.XX.XXXX a to vo výške 30 % zo sumy životného minima, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, k rukám starej matky U. P., ktorej bol mal. U. P. zverený do osobnej starostlivosti, čím mu vznikol od 14.10.2010 do 07.11.2011 dlh na výživnom vo výške 708,56 Eur voči svojmu dieťaťu a takto konal i napriek tomu, že bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. a to trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.03.2010, sp. zn. 4T 30/10, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.10.2010.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr.zák. za použitia § 42 ods. 1 Tr.zák. na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu pre výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol podľa § 42 ods. 2 Tr.zák. zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T/45/2012 zo dňa 18.05.2012, právoplatný 18.05.2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po vyhlásení napadol obžalovaný odvolaním. V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný v podstate uvádzal, že počas výkonu trestu nie je schopný uhrádzať väčšiu sumu na výživné a taktiež namietal uložený trest, ktorý sa mu zdá byť neprimerane vysoký.

V písomných dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajkyne proti výroku o vine a treste uvádzal, že v konaní nebolo preukázané, že by sa úmyselne vyhýbal plneniu svojej zákonnej povinnosti. Pôvodne pracoval v Taliansku, kde bol kvôli úrazu z práce prepustený a počas práceneschopnosti nemal finančné prostriedky na platenie výživného. Následne si hľadal prácu na Slovensku, čo sa mu aj podarilo. Dňa 7.11.2011 uzatvoril pracovnú zmluvu, na základe ktorej mal nastúpiť do práce dňa 8.11.2011, avšak tento deň bol zadržaný a nastúpil do výkonu trestu. Nikdy nebol evidovaný ako občan v hmotnej núdzi a z tohto titulu nepoberal žiadny príspevok. Pokiaľ svedkyňa U. P. uvádzala, že v roku 2012 za mesiace január a február uhradil celkovo len 19,65€ na výživnom, poukázal na to, že v uvedenom období bol už vo výkone trestu a nemohol ovplyvniť koľko finančných prostriedkov bolo posielaných z ÚVTOS na úhradu výživného. Prvostupňový súd tiež skonštatoval, že bol 5-krát súdne trestaný, avšak nezohľadnil skutočnosť, že v dvoch prípadoch je jeho odsúdenie zahladené. Napokon pri ukladaní trestu súd nebral do úvahy poľahčujúcu okolnosť, že sa priznal k spáchaniu trestného činu v zmysle § 36 písm. l) Tr.zák.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu potom zástupkyňa krajskej prokuratorky navrhla odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr.por. zamietnuť, nakoľko rozsudok považovala za zákonný a správny.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí sa pridrжала v plnej miere dôvodov odvolania tak, ako boli písomne doručené krajskému súdu. Poukázala na predošlé odsúdenie obžalovaného rozsudkom sp.zn. 2T/80/2011, kde sa skutky čiastočne prekrývajú so skutkom, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným napadnutým rozsudkom, a preto navrhla napadnutý rozsudok zrušiť. V prípade, že by sa krajský súd stotožnil s vinou vyslovenou v napadnutom rozsudku, navrhla uložiť obžalovanému miernejší trest odňatia slobody na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby

Obžalovaný na verejnom zasadnutí sa pridrhal návrhu svojej obhajkyne. Poukázal na to, že v podstate za neplnenie vyživovacej povinnosti si už jeden trest odsedel a v súčasnosti vykonávam ďalší trest.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por., alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z podnetu podaného odvolania obžalovaným krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a dospel k nasledujúcim záverom.

Pokiaľ ide o skutkový stav odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa tento v zásade správne ustálil, avšak pochybil pri určení sumy, ktorú obžalovaný za predmetné obdobie od 14.10.2010 do 7.11.2011 zostal dlžný na výživnom voči svojmu maloletému dieťaťu U. P., ktoré mal uhrádzať k rukám starej matky U. P.. Je potrebné uviesť, že rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne, sp.zn. 31P 331/2010 zo dňa 27.1.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.3.2011, bolo rozhodnuté okrem iného o povinnosti X. Q. ako otca maloletého U. P. prispievať na jeho výživné sumou vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrované plnoleté dieťa alebo na nezaopatrované dieťa podľa osobitného zákona k rukám starej matky U. P. vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku. Vzhľadom k uvedenému prvú úhradu výživného na základe citovaného rozsudku Okresného súdu Trenčín bol obžalovaný povinný hradiť za mesiac apríl 2011. Keďže obžalovaný v zmysle zákona o rodine neuhrádzal výživné ani v predchádzajúcom období od 14.10.2010, bolo potrebné ako predbežnú otázku určiť povinnosť obžalovaného prispievať na výživu maloletého syna U. za obdobie od 14.10.2010 do konca marca 2011. Vychádzajúc z § 62 ods. 3 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z., § 5 ods. 6 Zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 1 písm. c) Opatrenia Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny o úprave súm životného minima č. 300/2010 Z.z. zo dňa 18. júna 2010 účinného od 1.7.2010 do 1.7.2011, ktorým bola pre tieto účely upravená suma životného minima na 84,61 €, ustálil krajský súd, že za obdobie od 14.10.2010 do 30.3.2011 zostal obžalovaný dlžný na výživnom celkovú sumu 193,70 €. Za ďalšie obdobie od 1.4.2011 do 30.6.2011 v zmysle citovaného rozsudku Okresného súdu Trenčín a s prihliadnutím na Opatrenie Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny o úprave súm životného minima, zostal obžalovaný dlžný na výživnom sumu 76,20€. Dňa 1.7.2011 nadobudlo účinnosť Opatrenie Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny o úprave súm životného minima č. 194/2011 Z.z., ktorým sa upravovala suma životného minima v § 1 písm. c) na sumu 86,65 €, preto za obdobie od 1.7.2011 do 7.11.2011 zostal dlžný na výživnom 110,10 €. Teda za celkové obdobie od 14.10.2010 do 7.11.2011 vznikol obžalovanému dlh na výživnom voči maloletému synovi U. v celkovej výške 326,- € a nie 708,56 €, ako ho vyčíslil súd prvého stupňa. Vzhľadom k vyššie uvedenému pochybeniu krajský súd musel z podnetu podaného odvolania zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a upraviť v skutkovej vete výšku dlžného výživného. Pokiaľ ide o ďalšie skutkové zistenia súdu prvého stupňa, tieto krajský súd prevzal do svojho rozhodnutia. Nemožno sa naopak stotožniť s ďalšou obhajobou uvádzanou v dôvodoch odvolania obžalovaného. V prvom rade je nutné vo vzťahu k námietke nepreukázania úmyslu obžalovanému uviesť, že obžalovaný nebol uznaný vinným z úmyselného trestného činu ale z nedbanlivostného. Pokiaľ ide o námietku, že prejednávaný skutok sa čiastočne prekrýva so skutkami ďalšieho predošlého odsúdenia obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/80/2011 zo dňa 1.6.2011 a preto je nutné napadnutý rozsudok zrušiť, krajský súd uvádza, že u daného odsúdenia nejde o totožný skutok, nakoľko v tam posudzovanom prípade bol uznaný vinným za neplnenie vyživovacej povinnosti vo vzťahu k ďalším deťom a to J. S., I. Q. a F. Q.. Taktiež nie je na mieste námietka, že obžalovaný nemohol ovplyvniť koľko finančných prostriedkov bolo posielaných z ÚVTOS na úhradu výživného, pretože v období ustálenom v skutkovej vete napadnutého rozsudku vo výkone trestu nebol. Napokon je nutné poukázať na skutočnosti vyplývajúce zo zadovážených dôkazov, že v rozhodujúcom období mal určité

príjmy, bol brigádnicke zamestnaný aj keď nie stále, ani nebol neprihlásený ako uchádzač o zamestnanie, navyše v predchádzajúcom období bol pre nespokojnosť z tejto evidencie vyradený. Nebol evidovaný ako občan v hmotnej núdzi. Ako vyplýva z výpovede obžalovaného z prípravného konania, ako aj na hlavnom pojednávaní, bol si pritom vedomý svojej povinnosti plniť vyživovaciu povinnosť v zmysle § 62 ods. 3 Zákona o rodine a neskôr z titulu rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 31P 331/2010 zo dňa 27.01.2011. Na základe takto zisteného skutkového stavu potom aj krajský súd dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním nepochybne naplnil zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr.zák., pretože najmenej 3 mesiace v období dvoch rokov neplnil z nebanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký čin odsúdený a to trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.03.2010, sp. zn. 4T/30/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.10.2010.

Napokon pri ukladaní trestu odvolací súd prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. Poľahčujúcou okolnosťou, že sa obžalovaný doznal, krajský súd tak, ako aj súd prvého stupňa nepriznal, nakoľko vyjadrenia obžalovaného pred súdom prvého stupňa ako aj v prípravnom konaní nepovažoval za úprimné doznanie a oľutovanie trestného činu. Na druhej strane súd prvého stupňa pochybil pri konštatovaní, že nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť napriek konštatovaniu, že obžalovaný už bol súdne trestaný ako aj skutočnosťou, že ukladal súhrnný trest za viac trestných činov. Uvedené pochybenie však odvolací súd už nemohol napraviť, keďže odvolanie podal len obžalovaný vo svoj prospech. O osobe obžalovaného pritom bolo zistené, že doposiaľ bol viackrát súdne trestaný, pričom u prvých dvoch odsúdení sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Následne bol už spomínaným trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.03.2010, sp. zn. 4T 30/2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.10.2010 odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. k podmienenému trestu odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov. Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T 80/2011 zo dňa 1.6.2011, právoplatným dňa 16.8.2011, bol opäť uznaný vinným pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods.3 písm. c/ Tr. zák. k nepodmienenému trestu odňatia slobody v trvaní 1 rok so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Napokon rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2T 45/2012 zo dňa 18.5.2012, právoplatným toho istého dňa, bol odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiace so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd tak, ako aj prvostupňový súd musel ukladať súhrnný trest vzhľadom na posledné odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T 45/2012 zo dňa 18.5.2012, nakoľko prejednávaneho skutku sa dopustil skôr, ako bol vyhlásený citovaný odsudzujúci rozsudok. Odvolací súd po zvážení všetkých skutočností a zásad pre ukladanie trestu v zmysle § 34 Tr.zák. dospel k záveru, že na prevýchovu obžalovaného je nutné vplývať síce trestom nepodmieneným, avšak miernejším ako ukladal súd prvého stupňa a to vo výmere 16 mesiacov. K takémuto záveru dospel s prihliadnutím na úpravu sumy na nezaplatenom výživnom, tiež skutočnosťou, že obžalovanému bol nariadený výkon podmienenčne uloženého trestu u predošlého odsúdenia, ako aj vzhľadom k tomu, že nebolo možné už z vyššie spomínaných dôvodov prihliadať v neprospech obžalovaného na zistené príťažujúce okolnosti. Za daného stavu je podľa názoru odvolacieho súdu súhrnný trest v trvaní 16 mesiacov trestom primeraným, pričom súčasne bol v zmysle § 42 ods.2 Tr.zák. zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/45/2012 zo dňa 18.05.2012.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody rozhodol odvolací súd z podnetu podaného odvolania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.